

ПЕРФЕКТНИЯТ ПОДАРЪК

THE PERFECT PRESENT

Copyright © Karen Swan, 2012

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3350-5

ПЕРФЕКТНИЯТ ПОДАРЪК

Превод от английски:
Надя Златкова

 ciela

*На моя баща Малкълм,
най-добрия баща и вдъхновение,
моя пример в живота.*

ПРОЛОГ

юли 1981

Мили мои,

Няма лесен начин да ви кажа сбогом, не и след нашето здравей. Какъв ден беше това, вашите еднакви порозовели личица, които примигват към мен като две стари души, дошли да ме водят през приключенията ни, защото аз бях толкова млада, когато ви родих. И благодаря на Бога за това! Откраднахме шест безценни години, които не трябваше да са наши, и добре ги изживяхме, нали?

Още от онзи най-първи момент ми беше напълно ясно, че вие сте причината сърцето ми да бие и очите ми да се отварят, кожата ми да диша и аз да съм щастлива. Вие сте моето сърце, моята душа, моята любов, моят живот.

Наслаждавах се на всеки миг с вас – не само на удивените изражения на лицата ви сутрините на Коледа, но също и на малките чудеса: как луничките на нослетата ви разцъфтяват като маргаритки в летен ден и как ахванията ви се превръщат в смях, когато ви гъделичкам по коремчетата – между другото, никога не ги забравяйте, дори и когато пораснете. Гъделичкането разсмива всички.

Какво друго ще ми липсва? Ароматът на главите ви – ако можех, щях да го събера в шишенце и щях да го използвам като парфюм. Аромат от рая, така ви наричах винаги и бях права. Ще ми липсва усещането за „вашиите мили ръчички“ в моите, ще ми липсва трите да спим заедно в леглото ни, разрошени и шумни като хиберниращи мечки, и да няма никого, който да ни се кара, когато спим до късно. Моля ви да се постараете да спите достатъчно. Това е много важно. И мийте зъбите си по два пъти всеки ден. И яжте плодове.

Предполагам също, че има много неща, които не са важни, въпреки че възрастните казват, че са важни – неща като това да не ходите с обувки по килима или да си изяждате броколите. Няма значение, ако никога не започнете да харесвате тиквички. Аз не ядох киш до миналата година и това изобщо не ми навреди – поне не мисля, че е причината да пиша това писмо. (О, не, лоша шега.)

Опитайте се да сте отворени за нови неща, мисля, че това е, което искам да ви кажа. Животът е огромен и шумен, и вълнуващ, и цветен, но понякога изглежда и страшен и трябва да бъдете смели. Дори и когато хората ви разочароват и разбият сърцата ви – и за съжаление, това ще се случва – просто продължете напред и никога не се отказвайте. Ще се съвземете. Аз съм ви създала силни.

Големият план, който имах, беше да пътуваме по света, когато станете по-големи, може би на десет? Щях да ви спра от училище (знам, страхотна майка!) и да ви обучавам сама. Искях да пътуваме из Азия и Южна Америка, но не мисля, че леля Лайза ще може да направи това заради работата на чичо Мартин. Така че просто пътувайте, когато станете достатъчно големи, и изследвайте света.

Между другото, сивите ви очи са рядкост – знаете ли това? Наследили сте ги от татко си. Когато кралица Елизабет I управлявала Англия, сивите очи били смятани за най-голямата красота. Затова ти дадох това име, Лилибет. Като по-голямата ти го получи. А що се отнася до моята Лора, ти трябваше да бъдеш Флора, защото видях всички цветове на градините в твоето лице, но буквата беше прекалено далече от тази на сестра ти, а аз исках да сте близки като сенки, така че Лилибет и Лора, вие сте моите красавици от времето на кралица Елизабет.

Знам, че ще тъжите известно време, може би дълго време, но опитайте да се смеете поне веднъж всеки ден. И пейте – ще се изненадате, когато разберете колко по-добре ще се почувствате. Да сте щастливи, няма да означава, че сте ме забравили или че ме обичате по-малко. Това е, което искам за вас повече от всичко.

Знам, че ще се справите, защото сте заедно. От момента, в който лекарите ми казаха новината, съм толкова благодарна, че ви създадох две; мислех, че е така, за да имате другарче, с което да си играете, но сега си мисля, че Бог се е погрижил никога да не сте сами. Докато сте заедно, всичко ще бъде наред. Бъдете добри една с друга, споделяйте всичко и опитайте да не се карате. Леля Лайза ще се помъчи да направи всичко възможно, за да сте добре, така че ѝ позволете да го стори.

Когато бях на вашите години, много исках да съм близък или принцеса, или фея. Няма да стана нито едно от тях, но въпреки че няма да можете да ме виждате или да ме чувате, ще направя всичко, което мога, за да ме усещате. Аз ще съм пеперудата в стомаха ви, когато се притеснявате преди спортния ден; аз ще съм настръхването на кожата ви, когато излизате от басейна; аз ще съм смехът в гърлото ви, когато искате да се разсмеете заради мустака на мистър Бентън в неделното училище. А един ден, когато станете наистина възрастни дами – много, много по-възрастни, отколкото съм аз сега – ние отново ще сме заедно на небето. Ще бъда точно до портите и ще ви чакам, мили мои, така, както го правя след училище. А дотогава ще съм ангел на раменете ви и ще ви обичам.

Мама

ПЪРВА ГЛАВА

Лора погледна обувките в ръката си и още преди продавачката да се върне с нейния размер, знаеше, че ще ги вземе, дори и да не ѝ ставаха. Бяха червени и това беше всичко, което бе нужно. Почти всички наоколо знаеха за пристрастеността ѝ към червените обувки и Джек винаги се шегуваше с това – „Нали знаеш какво казват – ако носи червени обувки, не носи гащи“. Разбира се, той беше наясно, че тя е последният човек, който би тръгнал без гащи. Може би поради тази причина го намираше за толкова смешно. Както и да е, предпочиташе да казва това пред другата му реакция, която беше да извърти очи.

– Имаш почти петдесет чифта! – бе извикал последния път той, преди да види изражението ѝ, и бързо бе прекосил кухнята, за да се извини, като каза, че тайничко му харесва това, че тя има свой „отличителен знак“.

Продавачката се върна, клатейки извинително глава.

– Останали са само номер трийсет и шест – сви рамене тя. – Нямаме трийсет и осем дори и в другите цветове.

Лора прехапа устна и се поколеба за момент, когато продавачката понечи да върне обувката на рафта.

– Ами... Въпреки това ще ги взема – каза тихо тя и отвърна поглед, докато бъркаше в чантата за кредитната си карта. – Сега са на такава добра цена. Със сигурност ще намеря някого, на когото да ги дам...

– Добре. – Продавачката се поколеба и хвърли поглед към червените кожени обувки на Лора, които тя бе лъснала толкова старателно тази сутрин, че очите им се срещнаха в отраженията.

След минута Лора се наслаждаваше на звъntenето на камбанката над вратата, докато тя се затваряше зад нея, и застана за миг на тротоара, за да се настрои към ярката светлина на

вън и смяната на ритъма. Денят вече беше забързан, късното ноемврийско слънце пулсираше меко в небето без истинска сила, местни бизнесмени тичаха с кафета, които се плискаха под пластмасовите капачета на чашите, и пенсионери бутаха пазарските си колички между бакалията и месарницата, като се оплакваха от цената на телешката плешка; няколко майки с колички се събираха около витрината на пекарната и се опитваха да се убедят една друга да си вземат понички и силно кафе като утеха за безсънните им нощи.

Лора обърна гръб на всички – доволна, че техните проблеми не са нейни – и тръгна по улицата в обратна посока, полюшвайки торбичката в ръка, така че тя се люлееше в такт с дългата ѝ, светлокестенява коса върху стройния ѝ гръб. Студиото ѝ беше в преустроена кула точно на края на яхтеното пристанище на осем минути от магазина. Хората обикновено имаха някакви романтични представи, когато им кажеше къде работи, но мястото изобщо не беше красиво. Висока и трмава на подпорите си, кулата се извисяваше над всички работилници със стени от гофриран метал и порутени навеси за лодки на брега, а стаята ѝ над всички тях изглеждаше, сякаш е била създадена от архитект, който се е обучавал на „Лего“. Дървото беше напълно изгнило, въпреки че не личеше от пръв поглед, защото беше боядисано преди две години от един ученик в яхтения клуб, който имаше нужда от допълнителни пари. Тя обожаваше това студио. Чувстваше го като свой дом.

Лора зави от главната улица и тръгна по сенчестите улички със сиви павета, мина покрай миниатюрните рибарски къщи в пастелни цветове със сламени покриви – които сега в повечето случаи бяха летни къщи на заможни лондончани – и след това през бетонната рампа за лодките до отъпканата кална пътека покрай реката, която водеше до студиото ѝ. То се намираше на едно хълмче по средата на естуара. Джек го наричаше „Сент Лорас Маунт“¹. Кафявата вода се плискаше

¹ Прави се аналогия със Сент Майкълс Маунт (St Michael's Mount), остров в Корнуол, който се образува при настъпването на прилива. – Бел. пр.

в подпорите само по време на пролетните приливи, а по пътеката до него можеше да се върви само когато са отливите, поради което Лора се радваше на късно начало на работния ден тази сутрин. Всъщност, ако наистина искаше да работи от девет до пет, тя можеше да си купи малка лодка, с която да стига до студиото, но на нея ѝ харесваше нередовното работно време, което приливите ѝ налагаха. Но дори повече от късното начало на работния ден – тя *никога* не би могла да признае това пред Джак – Лора обичаше вечерите, когато, съсредоточена в работа, не чуваше алармата си и пътеката оставаше под водата. След като за първи път се бе наложило да остане в студиото през нощта, тя си бе донесла завивка, възглавница и малка чанта с дрехи, за да бъде готова за такива случаи, но Джак мразеше това. Според него фактът, че имаше тези неща, я насърчаваше да продължава да работи, когато беше време да свършва и да се прибира къщи.

Отливът сега беше настъпил и калта изглеждаше лъскава като ганащ, но Лора не спря да погледа как саблеклюните и чаплите се придвижват по нея, сякаш са безтегловни. Взаимният им интерес се беше изпарил преди известно време и сега съществуваха в апатична хармония. Лора се изкачи бързо по металните стълби и отключи вратата. Джак непрекъснато повтаряше, че трябва да подобрят сигурността на студиото. В него имаше материали за хиляди паунда.

Лора хвърли чантата си на пода и внимателно извади прекалено малките обувки от кутията, след което ги остави на перваза. Приличаха на две кървави петна сред белия интериор. Широките дъски на пода бяха боядисани и лакирани, така че изглеждаха лъскави и по-скъпи, отколкото бяха в действителност, а за бялото на стените бяха необходими двайсет пробни кутии и Джак на ръба на нервна криза, преди Лора да намери идеалното бяло. Идеята ѝ не беше стените да изглеждат студени през зимата, но въпреки усилията ѝ бе станало точно така – много малко неща могат да противодействат на преобладаващата сива светлина, характерна за зимата в Сафък. Беше поръчала щори на райета в

пясъчен цвят и това бе помогнало нещата да се стоплят малко. Нямахме как да не се получи – прозорците бяха от всички страни на стаята, така че имаше много щори. Джак се тревожеше, че когато работеше горе, Лора е прекалено открита с гледка на триста и шейсет градуса, където всеки можеше да я види сама в устието. Но Лора заявяваше, че нито скучаещи тийнейджъри, нито ентузиазирани наблюдатели на птици имат някакъв интерес към нея.

Мигащата червена светлина на телефонния секретар привлича погледа ѝ и тя се приближи, за да прослуша съобщенията. След няколко години, през които бе работила сама, само в компанията на Радио 4, за нея все още беше изненада, че хората активно я търсят и ѝ се обаждат за поръчки. Преминаването от човек с хоби бижутерия към професионален златар беше случайно, когато огърлицата с амuletите, която бе направила за майката на Фий, бе намерила положителен прием в Женския клуб. След като седмици наред бе пренебрегвала добронамерените настоявания на Фий да започне да се занимава сериозно с изработването на бижута, приятелката ѝ, макар и млада, бе взела нещата в свои ръце и бе публикувала официална обява в „Чарингтън ехо“. Съвсем случайно по това време редакторът на списание „Файненшъл Таймс“ била на почивка в съседен Уолбърсуик и случайно видяла обявата, докато чакала обяда си в местна кръчма. Час по-късно бе почукала на вратата на Лора и оттам беше просто един скок до материала в раздела за бижутерия на престижното списание.

Днес имаше две съобщения, и двете от Фий, която сега работеше като нейния самообявил се пиар и мениджър в дните, когато не работеше на рецепцията на развлекателния център. Сред писъци и много пляскане с ръце тя съобщаваше дати за срещи с трима евентуални нови клиенти. Предишния ден също бе имало един клиент и това беше вече няколко седмици след публикуването на статията. Лора записа датите и часовете в дневника си, поклащайки учудено глава заради факта, че все още идваха поръчки. Материалът беше за новото поко-

ление бижутери и на информацията за Лора, вмъкната в последния момент, бе отделено най-малко място. Тя повече или по-малко бе забравила статията още щом я бе видяла, защото бяха изрязали снимката ѝ и човек не можеше да види обувките ѝ, но очевидно много хора не я бяха забравили, защото малката червена светлина радостно проблясваше повечето сутрини, когато отливът най-после ѝ позволяваше да влезе в студиото.

Лора се приближи до работната маса и започна да оглежда критично работата си от предишния ден – огърлица, която беше за една сватба следващата седмица. Забеляза сивата чапла, която прелиташе пред източния прозорец, и разбра, че клиентът ѝ за единайсет часа е дошъл почти веднага след нея. Добрият стар Грей. Той беше по-добър от всяка камера за видеонаблюдение. Стоеше с часове в тръстиката и прибираше шията си и политаше само когато някой от клиентите ѝ минаваше по пътеката към студиото. Също като саблеклюните и той вече не обръщаше внимание на нея самата.

– Ехо? – понесе се нагоре въпросително мъжки глас и тя чу стъпките му по металните стъпала.

– Качете се горе – извика Лора, преди да си поеме дълбоко въздух, за да се успокои. Плъзна недовършената огърлица в едно чекмедже и напълни чайника, малко ужасена от това, че котленият камък се е увеличил, така че вътре приличаше повече на коралов риф.

– Ехо – изрече гласът, вече по-близо.

Лора залепи усмивка на устните си, пое дълбоко въздух и се обърна.

– Здравейте – отговори тя, когато един добре облечен мъж се появи на прага.

Той се закова на място или омагьосан, или ужасен от вида ѝ. Спазила принципа „приеми ме такава, каквато съм“ и в пълен контраст със стила „вземи ме, твоя съм“, който Фий следваше по отношение на дрехите, тя носеше чифт размъкнати панталони на приятеля си, които падаха толкова ниско, че откриваха горната част на хълбоците ѝ, и избелял черен суитшърт на Ар-

мани, който също бе на Джак. Единственото блестящо нещо по нея бяха зъбите ѝ и лъскавите червени обувки на краката ѝ.

– Мис Кънингам? – изрече той и подаде ръка.

– Лора – отговори тя и стисна ръката му толкова леко, че точно в момента, в който мъжът стискаше нейната, пръстите ѝ се изплъзнаха и в ръката му останаха само връхчетата им. След това той погледна надолу към ръцете им, които почти се бяха разминали, и пусна пръстите ѝ.

– Робърт Блейк – изправи се той. – Очаквахте ме?

Може би в сънищата си.

Движенията му бяха уверени и излъчваха усещане за пълен контрол и целеустременост и Лора веднага разбра, че в неговия живот никога нищо не ставаше случайно или без причина. Той беше много внушителен и въпреки това имаше странно момчешки вид – сякаш все още можеше да зърне дванайсетгодишното хлапе в лицето му.

Това беше един интересен контраст. Гласът му беше дълбок, той бе висок беше около метър и осемдесет, беше по средата на трийсетте, с медно кафяви очи и пълни устни над удивително равни зъби. Косата му бе грижливо сресана и откриваше лицето, но Лора можеше да види, че само един от леките източни ветрове, които духаха из двора, щеше да отприщи порой от светлокестеняви къдрици и лъчезарна усмивка. Ризата му и театралната му официалност ѝ казаха, че е видял света; светлината в очите му ѝ казваше, че е прелъстявал жени на всички континенти.

Лора кимна и осъзна, че вероятно се е изчервила.

– Разбира се. Приятно ми е да ви видя.

Очите му се отместиха от нея, за да огледат стаята, и тя ги видя да се спират върху малките нови обувки, все още в кутията им.

– Надявам се, че ме намерихте лесно? – попита бързо и му направи знак да седне на един от огромните бели дивани.

– Да, накрая, въпреки че отначало си помислих, че навигацията ми греши. Трябваше ми време, за да повярвам, че на-

истина ще сте надолу по тази миниатюрна уличка. Обикновено не ми се налага да нося ботуши на срещите си – каза той и я погледна с шеговитата усмивка, която накара сърцето ѝ да подскочи от радост и да потвърди всичките ѝ първоначални впечатления.

Той седна и отново насочи поглед към нея, а тя забеляза светлобежовата копринена подплата на самото и ръчно направените шевове на обувките. В тях не виждаше нищо от дванайсетгодишния в него.

– Всичките ми клиенти имат проблем да ме открият при първото си идване тук. Предполагам, че трябва да се преместя на някое по-лесно достъпно място, но... обичам да съм близо до водата. – Тя сви рамене, останала без повече теми за любезен, незаангажиращ разговор. – Искате ли чаша чай? Или кафе? Боя се, че имам само разтворимо...

– Не – прекъсна я той, след което омокоти отговора си с „благодаря“.

Лора взе тетрадката си от масата и седна на креслото срещу него. То беше съвсем малко по-дълбоко от обичайното, така че тя трябваше да се настани в предната част на възглавницата.

Пое дълбоко въздух и издиша рязко. Колкото по-бързо започнеха, толкова по-бързо щяха да приключат. Тя не беше особено общителна и в най-добрите моменти, а още по-малко, когато трябваше да се занимава с хора, които изглеждат така.

– И така, с какво мога да ви помогна? Какво ви трябва?

Той отместе очи от нея, замълча за момент и вдигна ръка към устата си, сякаш имаше намерение да се изкашля.

– Ами за съпругата ми е – отговори той с по-тих глас от преди, сякаш съпругата му можеше да се крие на стълбите. – Очевидно е, че приближава Коледа, но тя има и рожден ден на двайсет и трети. Искам да ѝ взема нещо специално.

Лора кимна с разбиране. Естествено, че иска нещо навреме за Коледа. Разбира се, че е женен.

– Има ли достатъчно време? Много ли сте заета? – попита той.

– Безкрайно. Всички искат поръчките си за Коледа – отговори Лора, надрасквайки името му в тетрадката си.

– Това заради статията във „Файненшъл Таймс“ ли е?

– Да. И вие ли сте я видели?

– Да, така ви открих.

– Вие и още трийсет други – промърмори тя и устоя на порива си да извърти очи. – Не че се оплаквам. – Когато вдигна поглед, откри, че той се визира напрегнато в нея, и осъзна, че я смята за странна. От кройката на костюма му Лора предположи, че жените в неговия живот носят дънки в детски размери с кристали по тях. – Какво имахте предвид за съпругата си?

– Искам огърлица с амулети. Седем амулета.

Увереността му беше учудваща. Повечето клиенти нямаха представа какво искат.

– Това е много определено. Защо седем?

– Толкова искам – сви рамене той.

– Разбирам – каза Лора и стана, като остави тетрадката на малката масичка. – Ами имам колекция от амулети, които мога да ви покажа сега само да ви дам представа за това какви неща мога да направя. – Тя посегна към нещо, което приличаше на кантонерка, издърпа едно плитко чекмедже и го постави на масата пред него. Вътре върху червено кадифе в стройни военни редици бяха подредени миниатюрни амулети. – И разбира се, ако имате нещо определено предвид, което не виждате тук, мога да го направя по поръчка.

Тя седна отново и зачака реакцията му на малките ѝ съкровища – колекцията ѝ беше малка, но изящна – но той дори не ги погледна.

– Цялата огърлица трябва да бъде направена по поръчка.

Лора се облегна назад.

– Ааа, ами боя се, че това ще е значително по-трудно да се уреди навреме за Коледа.

– Има още четири седмици – възрази той и седна малко по-изправен.

– Да. Но както казах, в момента съм безкрайно заета.

– Не може ли да упълномощите някого?

– Само аз съм – отговори тя с любезност, която вече се разтягаше до прозрачност.

Той се загледа за известно време през източния прозорец насреща и по стиснатата му челюст Лора разбра, че е ядосан.

– Добре. Нека обясня подробно какво точно искам – каза той и се наведе напред, поставил лакти върху коленете си и притиснал длани една в друга. Изглеждаше като президент, дошъл да чете на ученици. – Рожденият ден на съпругата ми е на двацет и трети. Тя *мрази* факта, че рожденият ѝ ден е на двацет и трети. Всяка година организираме голямо празненство за рождения ѝ ден и всяка година когато отворим вратата, хората казват „Весела Коледа“. Това ме поставя под голям натиск да намеря нещо наистина специално, което да отличи рождения ѝ ден от Коледа. Следите ли мисълта ми?

Лора се облегна назад и го погледна намръщено. Със сигурност не следеше мисълта му. Може и да беше красавец, но снизходителният му тон я дразнеше.

– Когато прочетох статията за вас, за амулетите ви, тя ми даде идеята за перфектния подарък за съпругата ми – огърлица с амулети, но различна. Не искам само да е красива или да напомня за пътуването миналата година. Искам всеки амулет на тази огърлица да символизира връзката ѝ с най-важните хора в живота ѝ. Затова са седем. И затова не мога просто да... да ги избира от чекмедже. Трябва да са уникални и специално за нея.

Лора кимна, заинтригувана.

– Идеята е чудесна. Много по-добра от повечето бижута, които хората искат да създам. Повечето от тях искат амулети за специални събития в живота като кръщение, двацет и първи рожден ден, годишнина от сватба и други подобни. Никога не са искали от мен да... ами да разкажа историята на един живот. Това би бил вълнуващ проект от професионална гледна точка и мога да гарантирам, че съпругата ви ще получи нещо изключително специално. Но такава поръчка изисква много труд. Ако сте съгласен да изчакате до след Коледа...

– Не. Категорично не.

– Е, тогава да видим – ако се съгласите да намалите броя на да кажем три или четири амулета, може да имам достатъчно време...

– Не – каза твърдо той, прекъсвайки я отново.

Лора се облегна назад, ядосана и обидена. Той дори не се опитваше да не се държи грубо.

– Е, тогава, боя се, че сме в задънена улица, мистър Блейк. Просто няма достатъчно време да говоря със съпругата ви за толкова много амулети.

– Така или иначе не може да я интервюирате – каза кратко той. – Огърлицата е изненада. Абсолютно важно е тя да не знае нищо за нея.

Лора сви мрачно устни. Проектът, колкото и амбициозен да беше, бързо губеше привлекателността си. Този мъж можеше и да е приятен за окото, но нямаше желание да прекара няколко часа в компанията му и да слуша истории за неговата несъмнено двайсет и две годишна съпруга.

В джоба на самото му тихо иззвъня блекбери и той го извади.

Лора го наблюдаваше и гневът ѝ нарастваше, докато той се мръщеше на съобщението на екрана, а след това отново прибра телефона. Откакто бе дошъл, държанието му беше самоуверено и арогантно.

– Няма да има нищо, което съпругата ви да разбере – каза тя и затвори тетрадката, давайки знак, че срещата им е приключила. – Не и от мен. Съжалявам, че ви разочаровам, но трябва да съм реалист за сроковете си и ангажиментите ми към настоящите ми клиенти.

– Нима казвате...?

– Казвам, че може да е рожденият ден на съпругата ви, но също така е и Коледа за всички останали. Ако не можете да изчакате или да направите компромис, тогава не мога да ви помогна.

Те се втренчиха един в друг, вплели упорито рога, и Лора усети как я обзема гняв. Тя нито за момент не се заблужда-

ваше, че е мис Любезност. Много добре знаеше колко труден характер е. Но дори и тя беше способна на повече компромиси и елементарна вежливост от него.

Робърт Блейк се втрени в нея за момент с гняв, който, изглежда, беше равен на нейния, и след това се отдалечи – но не към вратата. Той отиде до прозореца и се загледа навън. Очите на самата Лора бяха привлечени към хоризонта зад него и тя можеше да види далече в естуара как след отдръпналата се вода калните брегове изсъхват на слънцето. След четири часа отливът щеше да се обърне, а след това приливът щеше да започне тихо да се придвижва напред, да шумоли в тръстиките и да покрива калта, която винаги алчно го засмукваше.

Той забеляза обувките до себе си и взе едната. Тя все още беше с оформящата хартия вътре.

– За дъщеря ви ли е? – попита той.

– Нямам дъщеря – отговори кратко тя.

– Момче?

– Какво? Не – каза рязко тя, объркана от това навлизане в лични разговори, и се загледа в него, докато той внимателно връщаше обувката на мястото ѝ.

Той напъха небрежно ръце в джобовете си и се върна при нея.

– Започнахме не както трябва – каза той без видима следа от ирония. – Може би още в началото трябваше да кажа, че плащам двойно на обичайната цена.

– Двойно на обичайната цена? – повтори Лора.

– Точно така – отговори той и тя видя как в очите му се появява победоносно изражение, абсолютната увереност, че с това ще спечели сделката. В крайна сметка Коледата щеше да принадлежи единствено на неговата съпруга. Той беше бизнесмен, свикнал да побеждава. Несъмнено паркираната на кея кола с перфектна навигация беше воланте или карера; несъмнено имаше любовница, която вече планираше да стане негова втора съпруга, и несъмнено фактът, че е тук за подарък на съпругата си, а не обикаля Бонд Стрийт, означаваше, че вече ѝ е купил

предлаганите в луксозните магазини трофеи от колекцията часовници на „Картие“, тенис гривната на „Аспри“, диамантения ключ на „Тео Фенъл“ и пръстен „Вечност“ на „Тифани“.

Лора се изправи и стана с два сантиметра по-висока.

– Не става въпрос за пари – отговори тя с впечатляваща твърдост, наслаждавайки се на собствената си малка победа. Беше избрал погрешния човек, на когото да се налага. Що се отнасяше до нея, сега всичко беше борба на волята, а в крайна сметка *тя* избираше кои поръчки да приеме. Щеше да спечели тази битка. – Имам и други клиенти и не мога да ги разочаровам.

– *Вие* няма нужда да го правите. Разбрах се с асистентката ви да се свърже с тях от ваше име тази сутрин и да премести срещите. – Той погледна часовника си. – И разбира се, ще ви компенсирам за всички поръчки, които ще изгубите заради това разместване.

– Фий е отменила срещите ми? По ваше нареждане? – изрече дрезгаво Лора.

Започваше да ѝ се вие свят.

– Сега ще видите, че сроковете ще са много по-удобни.

Тя се изправи ядосано, като се надяваше Фий да не е инсталирала видео наблюдение за обучителни цели. Усети погледа му върху себе си, докато вървеше гневно към вратата. Нямахше какво повече да си кажат. Беше направила разумни предложения, беше се държала любезно. Но търпението ѝ се бе изчерпало.

– Сега трябва да си вървите. Съжалявам, че не можах да ви помогна – изрече хладно тя, докато отваряше вратата. Протегна ръка и му направи знак да излезе. – Надявам се да имате повече късмет с отвличането на Коледа за съпругата си някъде другаде.

Шокът му беше ясно видим.

– Чакайте, чакайте! Чухте ли условията, които предлагам? Ще платя *двойно* на вашата тарифа.

– Не е нужно да ми говорите, сякаш съм глупачка. Вие сте този, който не чува, мистър Блейк.

– Правите голяма грешка.

– Не мисля така. Това е *моят* бизнес и работя точно за когото искам и това не включва хора, които пренареждат ангажиментите ми заради разглезените си съпруги. Несъмнено ще се изненадате, но не правя това за парите.

Последва ледено мълчание, докато той гледаше гневното ѝ изражение и решително поставената ѝ на отворената врата ръка.

– Добре, вижте, обидих ви, разбирам го – каза той, отстъпвайки бързо. – Но вие сте единственият човек, към когото мога да се обърна за това. – Изглежда, бе решил, че сега ласкателството е най-добрата форма на атака.

– Трудно ми е да ви повярвам. Има много бижутери и повечето са много по-опитни от мен.

– Но амулетите... никой друг не прави това, което правите вие. Вижте, през годините съм купувал на Кат всичко – часовници, диаманти, каквото ви хрумне. Но тази огърлица, тя ще бъде единственото бижу, което всъщност ще означава нещо за нея. Моля ви. – Гласът му внезапно пресекна. – Този подарък трябва да ѝ покаже колко много я оби... Какво означава тя за мен. – Той замълча за момент, а арогантните му по-рано очи бяха станали момчешки и умоляващи. – Всичко зависи от този подарък.

Но Лора остана непоколебима.

– Вие имате наглостта да наредите на мой служител да промени ангажиментите ми в зависимост от вашите срокове, а за мен това е абсолютно неприемливо. Сега ще ви помоля отново: вървете си. Ако обичате. Имам да провеждам много телефонни разговори.

И двамата знаеха, че тя е спечелила. Той тръгна бавно към вратата, след това спря до стълбите пред нея.

– Правите голяма грешка.

– В такъв случай аз губя. Довиждане – каза ледено тя и затръшна твърдо вратата след него. – Прав ти път.

Беше почти сигурна, че я е чул.